

A la seva darrera pel·lícula, 'Cellular', Kim Basinger és segrestada, tancada en una habitació amb un mòbil. L'estrella explica el seu nou 'thriller'.

Maca es naix, estrella s'esdevé. Amb 35 pel·lícules i prop dels 51 anys (que compleix el 8 de desembre), l'esplèndida Kim Basinger adora parlar del seu treball i de la increïble perseverància per conquerir-lo. De la disciplina i de la humilitat que l'han portat a estudiar, a millorar cada dia com a actriu. Fantàstica, idolatrada pels homes, aviciada pels defensors dels animals, nois i noies, i vegetarians de tot el món, l'exxicota d'Athens, Georgia, després de l'Oscar per *L.A. Confidential* no s'ha aturat mai al mer paper d'estrella del cinema.

ris Evans, de vint-i-tres anys. Ell serà l'encarregat de salvar-la.

— A *Cellular*, la por és una constant del principi al final. Li ha estat difícil entrar en el personatge d'una dona atemorida, aïllada dins d'una petita habitació?

— **Quan vam començar a rodar, vaig dir a David Ellis, el director: "M'agradaria que el meu personatge estigués completament aïllat del món. Aconsegueix que estigui sola de debò."** Tot, per augmentar la meua capacitat de sentir por. I així vam prendre una decisió radical: que no forma-

Un 'killer' per a Kim

EL TEMPS

Kim, amb els anys, ha après a estimar, a conèixer i a usar la càmera. Ara també fa de directora. O d'ajudant de direcció, com en l'aterrador thriller d'acció *Cellular*, dirigit per David R. Ellis, que acaba d'estrenar-se als EUA. I com a *Elvis has left the building*, també a punt d'estrenar-se (dirigida per Joel Zwick, *Mi gran boda grega*). A *Cellular*, Kim Basinger és Jessica Martin, una dona d'edat mitjana, professora de ciències, que és segrestada per quatre desconeguts. Això és, si més no, el que diu parlant pel mòbil amb l'innocent jove Ch-

va part de l'escena, el fèiem fora. Vam quedar el càmera i pocs altres. Volia sentir-me sola de veritat allà dins, en aquella habitació. Desitjava arrossegar els espectadors amb mi. Només nosaltres: jo i els espectadors.

— Fa por trobar-se sola?

— **Sí, molta. Però a mi m'ha agradat, perquè en el fons estic amb el públic. No sé perquè estic allà, en aquella casa, en aquella habitació. No ho sé, i tampoc no ho sabeu vosaltres, el públic. Però ha estat una experiència interessant. Encara és més, ha estat una de les més divertides de la meua carrera, perquè ha estat com jugar a indis i vaquers.**

— Què li agrada del joc d'indis i vaquers?

— **M'agraden els dolents.**

— I quina relació tenen els dolents amb una pel·lícula sobre el pànic com *Cellular*?

— **Molt senzill. L'atracció de la maldat m'ha servit d'estímul per rodar una pel·lícula en què faig de víctima dels dolents. Així és.**

— En el seu treball, té molta necessitat d'identificar-se amb la història que està rodant?

— **Li ho explicaré així. A *Cellular* vaig treballar amb un equip de persones excepcionals. Va ser molt divertit perquè l'actor**

Jason Statham, el meu segrestador, és una persona molt agradable. Quan el paper l'obligava a ser dolent de debò, abans de rodar, no ens parlàvem. Ho fèiem a propòsit, això d'ignorar-nos, perquè volíem mantindre la distància entre els dos. Volia que em sorprengué, tal com exigia el paper, pel que hauria fet. I ho vam fer sempre així.

—És esgotant mantenir tot el dia el mateix nivell de por?

—I tant, que ho és. Que et posin tots els dies allà dintre, en el forat on estic segrestada, i haver de reprendre des d'on es va deixar el vespre anterior... Va ser dur, però per a mi s'ha tractat d'un experiment fantàstic. El meu cos s'hi ha adaptat. Però el meu equip, les persones que treballaven ai voltant meu, em miraven i deien: "Déu meu, no li digueu res. Ha de tornar a allà dins." Ens ha condicionat a tots.

—Però pareix que vostè sempre té la capacitat de mantenir la calma.

—La veritat és que crec que he crescut de debò com a actriu. Opino que les interpretacions més fortes, més eficaces, surten de dins. És fàcil deixar-te dur per la histèria quan en tens la possibilitat. Però Jessica, el meu personatge, havia d'estar en calma per ser eficient. Tractava de pensar en un altre film, *L'habitació del pànic*, o intentava concentrar-me en alguna altra cosa: només sóc una professora, només m'han posat en aquesta habitació. Normalment, hauries estat fora de tu mateix pel terror, és a dir, fora de mi. Però la situació prenia un aire especial que em permetia tindre les dues reaccions. D'una banda: Déu meu! Sents aquestes passos que puguen, aquests peus, aquests moviments, no saps què pots esperar. Però quan paria per telèfon amb Chirs, el meu salvador, l'angoixa més gran era: "Ell em creuarà?". I aquí vaig treure la meua part histèrica.

—La interpretació, per a vostè, arriba com un do o és quelcom que s'aprèn gradualment?

—Amb el pas dels anys he après que, si et quedes callat, pots escoltar bé allò que s'esdevé en una escena. Això ho aplico també en la vida, em dic: "Prou, calla!". Com més ho he fet, més he madurat com a persona i com a actriu.

—De qui ho ha après?

—De Jack Lemmon, una de les persones que m'agradava més observar. Era l'oient

més gran que he vist mai en la pantalla. Escoltava allò que havies de dir i reaccionava sense pariar. Recordo que ja quan era jove pensava així. Però, realment, ho he entès creixent, i m'he adonat que el món és un lloc molt sorollós. He après molt en els últims anys.

—Aleshores, cada volta madura més i es fa més important allò que fa entre diàleg i diàleg?

—No, les paraules són fonamentals. Com ho és també la col·laboració entre els altres actors amb qui actues, tots amb el mateix objectiu. Si els diàlegs no són bons, la primera cosa que vaig aprendre com a actriu és anar al director i dir-li: "Aquestes paraules, jo no puc pronunciar-les." Per això les heu de canviar, perquè surten soles, o afegir-ne una altra ací, o si no llevar-la d'una altra part.

—Què vol evitar quan interpreta?

—Ser prolixa. Crec que això depèn del nerviosisme i de la por. Tota interpretació exagerada depèn d'estar massa tancat en tu mateix. Així no pots ser un tot amb la càmera. Vull dir que, per força, hi ha d'haver persones dins l'habitació, per això crec que és necessari fer-se amiga de la càmera, que sigui la teva còmplice, fer d'ella un dels instruments amb què entres en relació. Està per capturar la teva imatge, i es tracta d'un galanteig real. Al principi, pot ser una relació turmentosa, però pots créixer molt davant la càmera. Fins a aconse-

"Jack Lemmon era l'oient més gran que he vist mai a la pantalla."

guir desenvolupar-hi una connexió plena d'harmonia i de confiança.

—En canvi, quin paper té a *Elvis has left the building*, pel·lícula que properament s'estrenarà al nostre país?

—Sóc Mary Kay, de la Mary Kay Cosmetics, un típic exemple de dona audaç del sud. És una comèdia de Joel Zwick. Va ser molt divertit treballar amb ell. Jo no he deixat de ser mai una dona del sud.

Jordan Riefe

© L'Espresso

Traducció: Yolanda Guirao

Una **rossa** de primer ordre

Nunca digas nunca jamás (1983), d'Irvin Kershner. Apareix en el viver de Bond la meravellosa rossa, coneguda al western urbà *Hard Country*. Però Barbara Carrera és més sexy que ella.

Nou setmanes i mitja (1986), d'Adrian Lyne. Amb l'*striptease* a ritme de les notes de *You can leave your hat on*, Basinger sedueix el tenebrós yupi Mickey Rourke i esdevé la icona dels experiments eròtics als anys vuitanta.

Batman (1989), de Tim Burton. Kim és la periodista Vickie Vale que aconsegueix seduir el cor de l'intrèpid i neuròtic justicier.

La huida (1994), de Roger Donaldson. *Remake* del famós film de Sam Peckinpah, amb Steve McQueen i Ali MacGraw. Kim està millor que el formós i massa estàtic Alec Baldwin (el seu marit).

L.A. Confidential (1997), de Curtis Hanson. Kim interpreta el paper de prostituta doble de Veronica Lake en el film negre tret de la novel·la d'Ellroy. Guanya l'Oscar d'actriu secundària i el dedica al seu pare.

8 Milles (2002). Una volta més un paper compromès en una pel·lícula dirigida per Curtis Hanson: l'actriu és la mare alcohòlica del famós raper Eminem.